

GEWOON EEN KWESTIE VAN TIJD

(Just a matter of time)

Toneelstuk in twee bedrijven

door

DEREK PARKES

vertaling

Jan Hulsegge

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GEWOON EEN KWESTIE VAN TIJD - JUST A MATTER OF TIME** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DEREK PARKES** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN: (in volgorde van opkomst)

Willem Boswinkel - een gepensioneerde bankdirecteur

Annie Boswinkel - zijn -iets jongere - vrouw

Peter Boswinkel - hun zoon, een zelfstandige kleermaker

Marion Boswinkel - zijn vrouw

Mevrouw Perrone - Jongere zuster van Peter

Plaats van handeling: De handeling vindt plaats in de woonkamer van de Boswinkels in Zaanstad, een kleine voorstad.

EERSTE BEDRIJF: (drie scènes)

Laat in de middag van een dag aan het begin van de herfst, de volgende middag en een week later vroeg in de middag.

TWEEDE BEDRIJF: (drie scènes)

Twee minuten later, de volgende zondagmiddag, en vroeg in de avond tien dagen later.

Tijdens ieder bedrijf worden de lichten gedimd om aan te geven dat er een verschuiving in de tijd plaatsvindt.

DECOR:

De kamer is volgestouwd met prullaria, paardentuigen, miniaturen van vogels, boeken, een platenverzameling, de meeste zijn 78 toeren, een heleboel planten in alle maten en vormen. Als gevolg van een ziekte, wordt de kamer ook gebruikt als slaapkamer en er staat een bedbank (die 's avonds wordt opgemaakt) en een paar bijpassende gemakkelijke stoelen. Ander meubilair is o.a. een boekenkast en een drietal onder elkaar passende bijzettafeltjes. Eén van deze tafels staat naast een gemakkelijke stoel met een telefoon erop. In het eetgedeelte van de kamer staat een eettafel met vier bijpassende stoelen. Aan de ene kant van de kamer is een haard met een elektrische kachel, die een imitatie van een open haard geeft. Op de schoorsteenmantel staat een klok, een paar zilveren kandelaars en een paar kleine prulletjes. In een van de hoeken staat een tv toestel met afstandbediening. Eén deur leidt naar de hal en er zijn erkers met banken onder de ramen en lange gordijnen. De kamer wordt verlicht door twee stel wandschemerlampjes en een gewone lamp.

(NB. Tijdens het stuk wordt verwezen naar "De man die kwam eten". Dit toneelstuk van G.S. Kaufman en M. Hart is in een vertaling van Harm Edens en Ger Apeldoorn uitgegeven door)

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat, ligt Willem Boswinkel te slapen op één van de gemakkelijke stoelen. Hij is gekleed in pyjama en ligt onder een deken. Na een ogenblik gaat de deur open en komt Annie Boswinkel binnen. Ze is modieus gekleed en mooi opgemaakt. Annie is een heel actief persoontje en op het eerste gezicht schijnt niets haar erg van streek te maken. Ze heeft een goed gevoel voor humor, gekoppeld aan een onschuldig gezichtje en het is gemakkelijk te begrijpen waarom Willem veertig jaar geleden verliefd op haar is geworden. Ze heeft haar mantel nog aan en heeft een tas met boodschappen bij zich. Ze ziet Willem, maakt tut-tut geluiden, schudt haar hoofd en gaat naar hem toe. Ze kust hem op de wang waardoor hij met een schok wakker wordt.

Willem: Hè? Wat? Wat is er? *(ziet Annie)* Oh, ben jij het?

Annie: Natuurlijk ben ik het. *(zij zet haar boodschappentas neer, klopt zijn kussen wat op zodat hij gemakkelijker ligt)*

Annie: Zo! Beter?

Willem: Wat bedoel je - beter?

Annie: Je lag helemaal in elkaar. Het zag er heel ongemakkelijk uit.

Willem: Nou ik lag anders best lekker.

Annie: Zo zag het er niet uit. *(pakt de telefoon)* Heeft er nog iemand gebeld? *(Willem schudt zijn hoofd. Annie zet de telefoon weer op de boekenkast)* Je bent heel ondeugend, weet je dat wel. Ik heb mijn hielen nog niet gelicht of jij sukkelst in slaap. Je bent nog erger dan een baby.

Willem: Hou op met dat gevit, Annie. *(Annie trekt ondertussen haar mantel uit en pakt haar boodschappen)* Zet die tas neer en kom hier eens bij me zitten. Praat eens met me. *(hij klopt op de leuning van de stoel)*

Annie: Ik moet met het eten aan de gang.

Willem: Dat heeft geen haast. *(hij klopt weer op de armleuning)* Kom eens hier.

Annie: Goed dan. *(ze legt haar mantel over de bank, zet de tas neer en gaat op de armleuning zitten)*

Willem: Annie.

Annie: Dat ben ik.

Willem: *(aarzelend)* Je bent - eh - een schat van een vrouw.

Annie: Wat?

Willem: Ik zei - je bent een schat van een vrouw.

Annie: Ik geloof dat ik dokter de Groot maar eens ga bellen.

Willem: Waarvoor?

Annie: Ik denk dat je weer ingestort bent. *(ze staat op en gaat naar de deur)*

Willem: Helemaal niet. Waar ga je naartoe?

Annie: Water opzetten.

Willem: Dank je. Ik wil geen thee, ik wil met jou praten. *(hij wenkt haar, Annie komt terug en gaat weer op de armleuning zitten)* Annie - ik ga dood.

Annie: Ik ook. Iedereen op deze planeet trouwens.

Willem: Dat is belachelijk.

Annie: Nee, helemaal niet. Je moet niet denken dat jij het monopolie op doodgaan hebt, hoor schat. Het overkomt ons tenslotte allemaal. Vanaf de eerste keer dat we ademen, zijn we op weg naar de laatste.

Willem: Zoals altijd, zit jij er weer de spot mee te drijven.

Annie: Wat zou jij dan graag willen dat ik deed, Willem? Eén en al kommer en kwel rondstrooien, zoals jijzelf?

Willem: Ik ben soms wel vervelend, hè?

Annie: Zeg dat wel.

Willem: Zo snel hoef je het nu ook weer niet te beamen.

Annie: Volgens mij probeer je ruzie met me te krijgen.

Willem: Nee. Ik probeer een evenwichtige, rationele conversatie op te zetten.

Annie: Nou, daar ben ik helemaal niet voor in de stemming. Als je een ernstige discussie over een of ander diepgaand onderwerp wilt hebben, kun je beter Karel bellen.

Willem: Karel?

Annie: Karel Winters.

Willem: Lieve help, mens - Karel Winters is al twee jaar dood.

Annie: Oh - komt ie daarom de laatste tijd niet meer.

Willem: Annie. Alsjeblieft. Ik moet met je praten. *(hij draait haar gezicht naar zich toe)*

Annie: Als het over dat verpleegtehuis gaat....

Willem: We kunnen dat best betalen, lieverd.

Annie: *(staat op)* Ik wil er geen woord meer over horen. *(ze pakt mantel en tas en gaat naar de deur)*

Willem: Annie, alsjeblieft.

Annie: Ik moet eten koken. *(ze doet de deur open)*

Willem: *(zucht diep)* Heb je de krant meegebracht?

Annie: Oh. *(ze loopt terug)* Die had ik je nog niet gegeven, hè? Hier. *(Annie rommelt in de tas, haalt de krant eruit en geeft die aan Willem. Ze maakt een kusgeluidje en gaat weer naar de deur)*

Annie: Niet weglopen, hoor. *(ze gaat af en doet de deur achter zich dicht. Willem zit een moment naar de deur te kijken. Hij straalt als het ware uiterste wanhoop uit)*

Willem: *(voor zich heen, imiteert Annie)* Niet weglopen, hoor. *(Willem doet geweldig zijn best om op te staan, maar dat mislukt en hij zakt uitgeput en happend naar adem weer op de stoel. Hij bladert even door de krant en gooit die dan de kamer door. De deur gaat open en Annie komt binnen met een schaal fruit die ze op de eettafel zet. Ze ziet de krant die door de kamer is gegooid)*

Annie: Oh, stond er niks interessants in de krant, schat?

Willem: Nee. Er stond niks bijzonders in. Altijd datzelfde gedoe. Treinbestuurders die staken, onderwijzers die modelacties houden. *(hij zucht)* Niemand schijnt in deze tijd nog eerlijk werk te willen doen. Toen ik nog jong was....

Annie: Willem, je gaat weer een redevoering houden.

Willem: Heb je liever dat ik mijn mond houd?

Annie: *(pakt de krant op)* Oh - nu ga je toch niet boos worden op je lieve Annie, hè?

Willem: *(na een korte pauze)* Annie - wil je wat voor me zingen?

Annie: Wat? *(ze legt de krant op het tafeltje naast Willem)*

Willem: Ik zei - wil je wat voor me zingen?

Annie: Voel je je wel goed?

Willem: Je had vroeger een hele mooie stem.

Annie: Ja, jij ook. *(ze grijnst melancholiek)* Ze doen het nog steeds, weet je dat? *(ze gaat naast hem in de stoel zitten)*

Willem: Wie?

Annie: De Nomads. Vorige week stond er nog iets over in de plaatselijke krant. Ik had het je nog willen vertellen, maar het is me ontschoten.

Willem: Misschien met opzet. Misschien wilde je me niet eens vertellen dat je het gelezen had.

Annie: Waarom dat dan?

Willem: Je vond het altijd zo prachtig. De repetities. De uitvoeringen. Het hangen aan de bar na afloop.

Annie: Jij toch ook? Niet soms?

Willem: Natuurlijk, maar ik ben gestopt omdat het moest. Jij hoefde niet te stoppen.

Annie: Ik ben eruit gegroeid.

Willem: Helemaal niet. Je hebt al je hobby's opgegeven om voor mij te zorgen. *(Annie staat op en gaat naar de boekenkast)* Wat doe je?

Annie: *(zoekt op de planken)* Ik zoek het plakboek.

Willem: Wat heb je nu aan dat oude ding.

Annie: We hebben er in jaren niet meer in gekeken.

Willem: Annie - ik heb helemaal geen zin om al die oude herinneringen weer op te halen. Laat dat boek toch staan. Ik heb een veel beter idee.

Annie: Zo?

Willem: Waarom zing je "Vilia" niet voor me?

Annie: Oh, jee. Ik geloof niet dat ik dat nog kan na al die jaren. Trouwens - die begonia ziet er behoorlijk ziek uit. *(ze wijst naar de plant)* We willen toch zeker niet dat ie doodgaat?

(Willem glimlacht vaag tegen Annie terwijl zij afgaat. Hij kijkt haar na en ziet tot zijn verbazing dat ze met een gietertje terugkomt. Ze geeft de begonia water)

Willem: Annie, waarom ga je niet weer bij de Nomads spelen?

Annie: Doe niet zo gek, Willem.

Willem: Je zou het best kunnen. En dan zou je tenminste eens iets anders aan je hoofd hebben dan mij. Ze repeteren waarschijnlijk maar één avond in de week. Hooguit twee.

Annie: Dat is lief van je, schat. Echt, heel lief. *(ze zet de gieter neer en gaat naast hem zitten)* Maar dat gaat niet. Ik kan onmogelijk een hele avond weggaan en jou in je eentje hier laten zitten. Ik mag er niet aan denken wat je kan overkomen.

Willem: Ik hoef helemaal niet in mijn eentje te zitten. Peter is er toch ook nog. Hij zal het vast niet erg vinden.

Annie: Dat weet ik ook wel - maar Marion wel. Zij vindt dat ie nu al veel te vaak hier is.

Willem: Volgens mij is ze veel te bezitterig.

Annie: Helemaal niet. Ze heeft gelijk. Zij wil dat haar man is, waar hij hoort te zijn. Bij haar! *(Willem wil reageren)* Ik weet wel wat je wilt zeggen, Willem. Hij is onze zoon. Mooi. Dat is zo. Maar hij is ook de man van Marion en de vader van twee kinderen.

Willem: Je hebt gelijk; zoals altijd natuurlijk. *(hij klopt op haar hand)* Ik word een vervelende oude man. Vervelend, bezitterig en lastig. Maar er is één troost. Ik zal er niet zo heel lang meer zijn.

Annie: Zo? Waar ben je van plan heen te gaan? *(ze staat op)*

Willem: Als je dan nu niet wilt gaan, dan kun je dat nog altijd als ik er niet meer ben.

Annie: Gelijk heb je. Ik zou dan weer een heleboel rollen kunnen spelen. *(Willem kijkt niet begrijpend)* Kun jij je eigenlijk voorstellen dat ik als negenenvijftigjarige Annie speel? *(ze waggelt door de kamer en geeft een overdreven voorstelling van een oude vrouw die met een gebarsten stem zingt)*

"Anything you can do, I can do better,

I can do anything better than you..."

(Willem lacht. Annie gaat weer naar hem toe en gaat op de armleuning van zijn stoel zitten)

Annie: Zeg, Willem, ik heb een idee. Het is prachtig weer. Als het zo blijft waarom gaan we dan zondag niet een rondje door het park maken?

Willem: Hoe?

Annie: De bladeren kleuren. Prachtig gewoon. Ik weet hoe mooi jij de herfst altijd vindt. Waarom doen we het niet, Willem?

Willem: Hoe?

Annie: Ik kwam in de stad Marie Arendsen tegen. Ze vertelde me dat je voor een paar cent een rolstoel bij de thuiszorg kunt lenen. Wist jij dat, Willem?

Willem: Nee, ik wist het niet - maar maak je niet druk.

Annie: Het zou je goed doen als je eens buiten kwam.

Willem: Als jij ook maar één ogenblik denkt, dat ik zo gekleed in het openbaar gezien wil worden.....

Annie: Doe niet zo stom. Ik ga je niet in een rolstoel zetten in je pyjama. Zeker niet op zondag. Nee, hoor. Je moet je beste pak aantrekken.

Willem: Doe niet zo belachelijk. Mijn beste pak. Probeer je me soms voor de gek te houden? Hoeveel gewicht, denk je, dat ik de laatste twaalf maanden heb verloren?

Annie: Zoveel nou ook weer niet.

Willem: Oh, nee? *(hij steekt zijn linkerhand uit)* Zie je dit - die ring? *(hij haalt gemakkelijk de ring van zijn middelvinger, hij zit erg los)* Die zat vroeger om mijn pink. En nog strak ook. En dan moet je dit zien. *(hij doet hem weer aan zijn middelvinger en haalt hem er weer af)*

Annie: Goed. Je bent wat magerder geworden.

Willem: Wat? Lieve help - ik ben nog maar de helft van wat ik vroeger was. Mijn beste pak. Ha! Weet je wel hoe oud mijn beste pak is? Ik was bijna negentig kilo toen ik dat pak kocht.

Annie: Je bent nog nooit van je leven negentig kilo geweest.

Willem: Nu ja, vijfentachtig dan. Je gaat me toch zeker niet voor leugenaar uitmaken omdat ik vijf kilo smokkel. Mijn beste pak! We zouden er verdomme wel met zijn tweeën in kunnen.

Annie: Goed. *(ze staat op)* Voor mij is dat prima. Ik neem de linkerpijp, dan kun jij in de rechter. Ik kan wel voor ons beiden lopen. Dan hebben we die rolstoel ook niet nodig.

Willem: *(doet zijn best niet te lachen)* Hou op, wil je, Annie?

Annie: *(wijst naar hem)* Je lacht. Je gezicht valt uit de plooi. Er waren echt rimpeltjes rond je mondhoeken.

Willem: Hou op met dat getreiter, mens. Ik ben niet in de stemming.

Annie: We vinden wel iets dat je aan kunt trekken.

Willem: Annie, kom eens hier. (*Annie gaat weer naast hem zitten*) Ik vind het echt heel fijn dat je je best doet om me naar buiten te krijgen, maar ik heb er absoluut geen behoefte aan om in het openbaar gezien te worden.

Annie: Je schaamt je om met mij gezien te worden, hè?

Willem: Helemaal niet. Ik wil gewoon niet dat de mensen me zo zien. En dat ze medelijdend naar jou kijken en tegen zichzelf zeggen, "Lieve hemel, als je hem zo ziet, heeft ie ook niet lang meer te gaan." (*Annie kijkt overstuur*) Annie, ik vraag me echt soms af of je wel weet wat er in me omgaat. Heb je enig idee - kun je wel bevatten hoe het voelt als je zo - zo hulpeloos bent? Ik kan niet meer in de tuin klungelen. Ik hield van een glas sherry. Dat mag niet meer. Een pijp tabak. Mag niet meer. Er staat een wagen in de garage - ongebruikt - weg aan het roesten. Niet meer tuinieren, geen drank, geen roken, geen autorijden, en - geen - liefde.

Annie: (*staat op en pakt de krant*) Ik geloof dat het water kookt.

Willem: Je luistert niet. Ik zei - geen liefde.

Annie: Ik hou van je, Willem.

Willem: Dat is niet het soort liefde dat ik bedoel... (*Annie begint naar de deur te lopen*) Annie! Loop niet weg als ik tegen je praat. (*Annie blijft staan, draait zich om en kijkt hem aan*) Weet - je - wat - ik bedoel?

Annie: Ja. Maar wat helpt dat. Het mag niet. En trouwens - ik geloof dat het vreselijk wordt overschat als tijdverdrijf. Jij niet?

Willem: (*schreeuwt bijna*) Je bedoelt dat ik er toch nooit goed in was, hè? Wou je dat zeggen?

Annie: (*gaat naar de deur*) De ketel kookt nog droog. (*af*)

Willem: Die ketel kan barsten! (*Willem kijkt gefrustreerd naar de deur. Na een paar seconden besluit hij tv te kijken. Hij reikt moeizaam naar de afstandsbediening, maar geeft het op omdat het te veel inspanning kost. Annie komt terug met een blad met de thee*)

Annie: Wie wil er een kopje thee? (*ze gaat naast hem zitten en schenkt twee kopjes thee in*)

Willem: Annie. Soms, hè. Soms irriteer je me meer dan ik kan zeggen.

Annie: (*geeft hem een kop*) Nou dan staan we quitte.

Willem: Wat bedoel je daar nou weer mee? (*hij drinkt een slokje thee*)

Annie: Ik bedoel dat jij me ook wel eens meer irriteert dan ik kan zeggen. Nou, dan staan we nu toch quitte. (*ze drinkt een slokje*) Willem, ik heb morgen een klusje voor je....

Willem: Zo... wat moet ik doen? De buitenkant schilderen? De

achtertuintje omspitten.

Annie: Nee, zo erg is het nu ook weer niet. Nee, ik wil graag dat jij een paar geraniumstekken plant.

Willem: Waar zijn die?

Annie: In de serre. *(Willem wil wat zeggen, maar drinkt zijn thee op)* Maar dat hindert niet. Je kunt het hier doen. Ik zal een stuk plastic op tafel leggen en jij kunt aan tafel gaan zitten en wat om handen hebben als ik ga winkelen. *(drinkt haar thee op)* Nog een kopje?

Willem: *(schudt zijn hoofd)* Waar zou Peter blijven? *(kijkt op de klok)* Normaal gesproken is hij om deze tijd toch hier.

Annie: Die komt wel. *(ze staat op, zet de kopjes op het blad, doet de wandlampen aan en trekt de gordijnen dicht)*

Willem: Gisteren is hij ook al niet gekomen.

Annie: Hij moest overwerken. *(ze geeft hem een glas water en twee pillen)*

Willem: Misschien moet hij vandaag wel weer overwerken. Misschien komt hij vandaag ook niet. Misschien komt ie wel nooit meer.

Annie: Misschien niet.

Willem: Dus jij denkt dat ook? *(hij slikt zijn pillen en drinkt wat water)*

Annie: Nu ja, toen hij hier eergisteren wegging, zei hij tegen me in de gang: "Ik heb er genoeg van", zei hij, "Ik kan er niet meer tegen. Hij wordt zo'n vreselijke ouwe zeur."

Willem: *(verrast)* Bedoelde hij mij? *(Annie pakt zijn glas en het blad)* Zei hij dat over mij? Zijn eigen vader?

Annie: Natuurlijk niet.

Willem: Waarom zei hij het dan? Je - jij hebt een vreemd gevoel voor humor, zeg. *(Annie gaat naar de deur)* Een kronkel. Ja, dat heb je. En waar ga je naartoe?

Annie: Ik ga deze dingen afwassen.

Willem: Doe dat straks maar. Blijf hier bij me. Ik - ik heb gevraagd of je voor me wilde zingen.

Annie: Goed dan. *(ze zucht)* Als je daar vrolijker van wordt - maar alleen maar een paar maten. *(ze zet het blad neer)* Ik hoop dat ik de woorden nog weet.

Willem: *(wijst naar de open ruimte tussen hem en de deur)* Daar. Ga daar maar staan - dan kan ik je gezicht zien.

Annie: *(gaat naar de aangegeven plaats)* Jeetje, jij bent een masochist. *(Annie doet alsof ze op het toneel staat en doet de aankondiging in een fors aangezette stem)* Eh - heren en heren. Dank u. Dank u voor dat vriendelijk applaus. Voor mijn achtste en laatste bisnummer zou ik graag die prachtige aria "Die lustige Witwe" van Franz Lehár voor u

willen zingen. Een stuk dat u allemaal zonder enige twijfel kent.....
"Vilia" (*declameert*) "Vilia". (*Annie kijkt verwachtingsvol naar Willem. Hij realiseert zich wat er van hem verwacht wordt, slaat de ogen naar het plafond en applaudisseert*) Ik geloof dat ik iemand het tuinpad hoor opkomen.

Willem: Helemaal niet. Ga door.

Annie: (*schraapt haar keel*) "Vilia." (*ze haalt diep adem en opent haar mond om te zingen. Juist als ze wil gaan zingen gaat de bel van de voordeur*) Oh, gelukkig. Gered door de bel. (*ze gaat af. Willem zucht en legt zijn kin in zijn handen. In de hal zijn stemmen te horen, dan gaat de deur open en komt Annie samen met Peter - hun zoon - binnen. Hij is gekleed in een sober zakenkostuum. Hij lijkt meer op zijn moeder dan op zijn vader, met een soort geërfde ogenschijnlijke neiging tot spotten zonder daar kwaad mee te bedoelen. Hij heeft een bos bloemen bij zich en een doosje chocolaatjes. Willem leeft op als hij Peter ziet*)

Willem: Hallo, zoon.

Peter: Hei daar, die pa. (*hij gaat naar Willem en kust hem op de wang*)
Hoe gaat ie?

Willem: Het gaat.

Annie: Hij is vandaag in een van-mij-hoeft-het-niet-meer-ik-stap-er-liever-uit stemming. (*Peter grinnikt*) Je bent precies op tijd. Ik was juist bezig zijn vertrek te bespoedigen.

Peter: Onkruidbestrijders in zijn chocolademelk?

Annie: Nee, hij probeerde me te laten zingen.

Peter: Je hebt anders een goede stem.

Annie: Ik weet het niet - het is jaren geleden dat ik mijn amandelen nog eens heb gepest.

Peter: Kijk eens. (*hij geeft haar de bloemen*)

Annie: Oh, Peter - dat had je niet moeten doen. (*Willem kijkt gefixeerd naar de chocolaatjes*)

Peter: Weet ik, maar ik heb het toch gedaan. Dus....

Annie: Dank je wel. Ze zijn prachtig. (*ze kust hem op de wang*) Ik zal ze meteen in een vaas gaan zetten. (*ze gaat naar de deur*)

Peter: Kijk eens, pa. Iets voor jou om te smikkelen en smakken. (*hij geeft hem de doos chocolaatjes*)

Willem: Voor mij? Oh, dank je wel. (*Willem maakt meteen de doos open en propt een bonbon in zijn mond. Begint meteen een tweede te zoeken, stopt en kijkt schuld bewust. Annie grinnikt en gaat af. Willem houdt Peter met tegenzin de doos voor*)

Peter: (*schudt zijn hoofd*) Ze zijn voor jou, maar vreet ze niet allemaal

in één keer op. Je hoeft er niet misselijk van te worden.

Willem: *(stopt nog een bonbon in zijn mond en zet dan de doos weg)* Je bent laat.

Peter: Verkeer.

Willem: Gisteren ben je ook niet geweest.

Peter: Ik moest overwerken. Inventariseren. Heb je je gered? *(Peter gaat naar de sofa. Hij trekt de voorkant eruit zodat het bed zichtbaar wordt en haalt het beddengoed uit de kast onder het raam. Tijdens de volgende conversatie maakt hij het bed volledig op)*

Willem: Peter.

Peter: Ja?

Willem: Heb jij het ooit over mij gehad als een vreselijke ouwe zeur?

Peter: Oh, ja. Doe ik altijd. Vanmorgen nog toen ik van huis ging. Het laatste, dat ik tegen Marion zei, was: "Vanavond ben ik laat, lieverd. Ik moet mijn ouwe heer nog even bezoeken. Ik moet die vreselijke ouwe zeur weer eens een beetje opvrolijken."

Willem: Echt waar?

Peter: Echt waar.

Willem: *(schudt zijn hoofd met een vage glimlach)* Je bent precies je moeder.

Peter: Niet precies. Om te beginnen is er het grote verschil tussen mannetjes en vrouwtjes.

Willem: In je manier van doen, bedoel ik.

Peter: Vind je dat?

Willem: Zeker weten. Peter - vergeet dat nu maar even. Ik moet met je praten.

Peter: Als het over dat verzorgingstehuis gaat - zet het maar uit je hoofd.

Willem: Maar ik vraag het alleen maar om je moeder een plezier te doen.

Peter: Vergeet het, pa. Laat mij je ervan overtuigen dat ma hopeloos en volkomen verloren zou zijn als ze jou niet had om te.....

Willem: Maar ik - ik ben haar alleen maar tot last. Ze moet alles voor me doen. Echt alles.

Peter: Weet ik. *(met een lach in zijn ogen)* En ze vindt het vreselijk om te doen. Pas geleden nog zei ze tegen me; "Ik zal blij zijn als ie eindelijk de pijp uit is."

Willem: *(grinnikt)* Jullie tweeën zijn een vreselijk stel. Samenzweeders dat je bent. Jullie lachen en maken grappen over de meest ernstige dingen. Altijd al gedaan.

Peter: Pa - de meeste dingen in het leven - het meeste van de echte essentie van het leven zijn veel te tragisch om er serieus over te doen.

Willem: Dat is heel diepzinnig, zoon. En heel opmerkelijk.

Peter: Ja, dat kan zijn. *(hij houdt hem de doos chocolaatjes voor)* Hier, pak er nog eentje.

Willem: Nee, dank je, anders word ik misselijk.

Peter: Je moet het zelf weten. *(hij zet de doos weer weg en gaat verder met het opmaken van het bed. De deur gaat open en Annie komt binnen met een schone kop en schotel en een vaas met de bloemen)*

Willem: Ik - eh - ik wilde Peter net vertellen over de Nomads.

Peter: De Nomads? Hoe kom je daar bij? *(Annie zet de bloemen op de schoorsteenmantel en schenkt een kop thee voor Peter in)*

Willem: Je moeder heeft iets over hen in de krant gelezen.

Peter: Ik wist niet eens dat ze nog bestonden.

Annie: *(geeft hem de thee)* Oh, ja hoor. Ze zijn in hun negenenveertigste jaar. Volgend jaar is hun gouden jubileum.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto